

ΟΙ ΓΕΩΠΟΝΟΙ

Κοι όμως το Κράτος έπι μένει δι άσκει φιλαγοτική πολιτική. Μάλιστα ή ίδρυσις της Αγροτικής Τραπέζης έδωρήθη ως τ' άποκορύφωμα της πολιτικής αυτής. Αλλά δια τους γνωρίζοντας τα πράγματα, ή Αγροτική Τραπέζα έφευρέθη δια να εύρη εύκαιρίαν το μόν Κράτος να διαιωνίση μερικώς ύποχρεώσεις του μερικώς εκατομμυρίων προς την Έθν. Τράπεζαν, αυτή δέ πάλι να μεταθέση μερικώς άπειρες της κατά χωρικών και τα το πλείστον έπισφαλείς, εις, το άτυχες αυτό ίδρυμα. Δέγεται έπίσης φιλαγοτική πολιτική και ή άπασχόλησις πάντων των υπαρχόντων Έλλήνων Γεωπόνων εις προσφυγικώς ύποθέσεις! Πανταχού της Ελλάδος οι Γεωπόνοι από το 1922 άποσπασθέντες των έργων των, κατήντησαν έποικισται χωρίς και να ύπάρχη έλπίς ότι κάποτε θα έπαναδοθούν εις την Γεωργίαν, οι άνθρωποι αυτοί, που λόγω και της μακρας άχρησίας κινδυνεύουν να λησμονήσουν την έπιστήμη των. Το Κράτος κατά συνέπειαν δέν δύναται να όμιλή περί φιλαγοτικής πολιτικής εάν δέν διακόψη πρωτίστως αυτήν την κωμωδίαν των έποικιστικων Γραφείων. Αί έποικιστικά ύπηρεσία και να συντομευθούν ήδύναντο αλλά και δι' άλλων ύπαλλήλων ήτο εύχερες να εκτελώνται. Η διάθεσις τόσων Γεωπόνων δι' αυτές είναι άληθώς έγκληματική, σημαίνει δέ και έντελή άδιαφορίαν προς τον χωρικών, του Κράτους. Και εάν τουτό θέλει να πιστεύσασμεν ότι άληθώς σκέπτεται και πολιτεύεται φιλίως προς τον χωρικών, όφείλει ν' αναθέση εις άλλας χείρας τον έποικισμόν, έπαναφέρον τους Γεωπόνους μεταξύ των χωρικών.

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Δέν ξέρουμε αν στο τέλος μείνη μοναδικός ύποψήφιος δήμαρχος, μη αναφανομένης αντιθέτου φιλοδοξίας, ό σημερινός. Αλλ' αν

τουτό συμβή, περιμένομεν να γίνη μία καλή σύνθεσις Συμβουλίου. Ο Δήμος Ρεθύμνης απέκτησε προύπολο λογισμό. Είναι δέ και έν τώ γίνεσθαι. Έχει ανάγκας όχι μικράς. Έχει και ανάγκην μεγάλης φροντίδος. Και μεγάλης στοργής. Και εύφυων συμβούλων. Πρò παντός δέ άκομματίστων, όχι όργάνων πολιτευομένων, όχι ύποδεικνυομένων έξ αυτών. Και δια να γίνουν πάντα ταυτα, δια να έχωμεν καλούς συμβούλους, δια να έξασφαλίσωμεν μίαν καλύτεραν αύριον δια τον δήμον, πρέπει το ψηφοδέλιον ν' άποτελεσθή από πρόσωπα τα όποια να ύποδείξουν αι έπαγγελματικά τάξεις πάσης μορφής. Δικηγόροι, γιατροί, έμποροι, μικροεπαγγελματία. Έκπροσώπησις πλήρης πάσης τάξεως. Αλλ' εκπροσώπησις εκλεκτική, έπιμελημένη. Να πούμε ή άφρόκρεμα των τάξεων.

ΚΑΘΩΣ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

Έτσι λοιπόν διαλύεται το ιστορικόν Σύνταγμα χωρίς ν' άκουσθή μιá διαμαρτυρία, μιá κραυγή άγανακτήσεως ένα καν παράπονον; Θα τ' άφήσωμεν να θαφθή, χωρίς παπά και διάκο, το Σύνταγμα που έγραψε την ιστορίαν του έθνους στα ώραιότερα κεφάλαια του, με το αίμα των παιδιών του; Δέν θα είπωθή τίποτε που καταργείται τόσο άδοξα; Ένα συλλαλητήριο. Μιά κάποια κίνησις. Ένα κλάμμα; Τίποτε, τίποτε. Είναι ή αίωνία πόλις των Άβδηριτών, είμεθα οι άνθρωποι του κισμετιού, του ξαπλώματος εις την προκυμαίαν, του σουρταφερισμού, άνευροι, άναιμικοί. Έτσι να μάς φυσήσουν θα πέσωμε.

Κ' έπειτα περιμένομε προκοπή και χαίρι. Οι ήλίθιοι του Κέντρου που δέν μάς σβύνουν με μιá μονοκονδυλιάν. Θαρρείτε να βρεθή και νεις να μάς κλάψη; Ποιός κλαίει τους άρρωστους χρόνια που γύρω τους έχει σηματοισθή μιá άτμόσφαιρα νευρική και άνήσχη; Δέν τον λυπάται ό Θεός να τον ξεκουράση. Είναι ή ίδια εικών αυτού τ' άρρώστου τ' αγίατρευτου, του φορτικου, μπορεί άγαπημένου μα ως τόσο πολυπαθιασμένου, λυπόγεμου, που σου κάνει κακό να τον βλέπης και σκέπτεσαι αν ό θάνατος δέν είνε το τέμα των δεινών.

ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ

Και αν κάποτε πέροντας κουράγιο από την βουβαμάρα μας, σκεφθούν οι έπιτήδειοι του Κέντρου πως δέν είνε άνάγκη να μάς εουν Νομάρχη, ούτε Νομαρχία, Πρωτοδικείο, ούτε δικαστές, Διοίκησι χωροφυλακής ούτε χωροφύλοκες και βαρέσει διάλυσι ποιός θα πη αντίθετως. Θα φωνάξη κανείς; Θα διαμαρτυρηθή κανείς; Ποιός θα κινήθη; Αλλοίμονο στους ήττημένους. Αλλοίμονο στους άνήμπορους, στους άνίκανους να ζητήσουν το δικηο τους, να έπιβάλλουν το δικηο τους, ν' άπειλήσουν

και να ληφθούν ύπ' όφιν. Μπορεί κανείς να λησμονήση του είπόντος, μόνο γιατί την ειπε την άκαταμάχητη αλήθια, πως τρώει πεπόνι ό έχων μαχαίρι ή και τουτό άκόμα: Για να κρίνεσαι ότι σημαίνεις κάτι, κανε ώστε να θεωρησαι έπικίνδυνος! Αλλ' ωχλάδεραφέ, γιατί να παρασκοτιζώμαστε..

Αν αύριο μείνουμε μ' άδιανά τα στομάχια έξ αυτών όλων των έναντιοτήτων που πάλι όφείλονται στην κουτότητά μας και στην άβελτηρία μας τρώμε και φρέσκο άέρα. Τον φέρνει τόσο άφθονο το άνοιχτό πέλαγος έξω προς την προκυμαία.

N. MIPANTA

ΔΩΣΕ ΜΟΥ Τ' ΑΧΕΙΛΙΣΟΥ

(Συνέχεια)

Ο Πατέρας της Ρίτσας καθώς τον είδε, την άλλη πρωί, να μπαίνει στο γραφείο του, με μιá τολμηρή αποφασιστικότητα έμεινε ξερός. Ο αγαθός αυτός άνθρωπάκος, άνάξιος να βλάψη μυρμηγκι, ενάντια τ' άνθρώπου αυτού, που τον θαρρούσε άφορμη της κατάντιας της κόρης του, αισθάνετο ένα άπερίγραπτο μίσος.

Ο Μίμης γρήγορος και πονηρός, δέν τον άφήξε να φανερωθή. Του τάπε όλα και έφτασε στο ψητό: Ζητούσε τη Ρίτσα γυναίκα του! Ο κακομοίρης ό Γέρος έμεινε χάσκοντας. Δέν ήταν λοιπόν συνειδημένο έρωτικό παιχνίδι, ό έρος αυτός των παιδιών; Κι' ό γέρος ξεσπασε σε δυνατό κλάμμα. Του ζήτησε έπειτα άφ' ου τον φίλησε θερμά να περιμένη, ν' αναγγείλη στην κόρη του τη μεγάλη είδησι. Α!

όχι! Δέ μπορούσε να περιμένη περισσότερο ό Μίμης. Το ξαίρουν αυτοί το μαρτύριο που τράβηξε, να μπορέση να κερδίση το δικαίωμα να κίνη καθώς κύριος, την κρίσιμη αυτή ώρα; Ανέβηκε τρία τρία σκαλιά, να φτάση στην άγαπημένη του. Πινίεται σε μιá λευκή λιμνοίλα χαράς. Είναι ευτυχισμένος. Όπως φτάνει έξω από την πόρτα της άγαπημένης του, άνοίγει και κάνει θέσι σε κάποιον να περάση. Είναι ό γιατρός. Είναι συλλογισμένος σκεδόν βορκαμένος.

— Γιατρέ! Γιατρέ! Είναι τίποτε σοβαρό.

Τούκλεισε το στόμα με την παλάμη και του λέει με θλιμμένη φωνή.

— Σοβαρό, πολύ σοβαρό.

«Δέν έχ' ωπολλές έλπίδες φίλε μου.

Μιά στιγμή μείνε βοιβός. Έκοψε σα γάλα. Μα πάλι δέ μπο-

ρεί να πιστέψη. Θαρρεί που θέλει να τον δοκιμάση ό γιατρός; Να βαθμολογήση την άγάπη του; Να αυτό θάνατι. Είναι έτσι το δίχως άλλο.

Κουνεί θλιβερά το κεφάλι ό δόχτωρας.

— Σου είπα φίλε μου ότι ή πρόγνωσις είναι πολύ βαριά. Διαβλέπω πνευματικήν φυματίωσιν!.. Και ό γιατρός κατεβαίνει τη σκάλα.

Και μένει κει ό Μίμης, καθώς άγαλμα άνείπωτου πόνου. Δέν έχει τη δύναμη να σωριασθή. Μέσα του έσωριάζετο μιá ζωή. Αισθάνετο κι' ό ίδιος να σβύνη με το γκρέμισμα αυτό της ζωής, να πέφτη κι' ό ίδιος σε άξιόκλαντα ρείπια.

Τότε, φθάνει κι' ό γέρος.

— Ακόμα έδω λοιπόν παιδι μου; ρωτάει άνήξερος.

Αγωνίζεται για να του πη.

— Ναι, φοβάμαι μην κοιμάται.

Κ' έξαφνα σπάει σ' ένα κλάμμα άφωνο, οπαραχτικό. Η άφρωστη αισθάνεται, τι συμβαίνει.

— Μπαμπά, μπαμπά, έλάτε λοιπόν.

Και μοιάζει ή φωνή της κλάψα.

Πιετιέται ό Μίμης έντός. Τόση ραγδαία μεταλλαγή. Παρουσιάζει μιá άπερίγραπτη ζωγραφιά ένθουσιασμένου.

— Αχ! κονκλίτσα μου εσύ, αχ! εσύ μου, ύστερα από τόσο καιρό; Είμαι φτυχισμένος. Μ' έχεις δη άλλοτε έτσι ευτυχισμένος; Η Ρίτσα μετασηκώνεται στο κρεβάτι. Στ' ώχρό μοντρακι της, ροδίζει ή ζωή. Κάτι σαν ύπόσχεσι. Ένα φωτάκι στο σκοτάδι. Μιά αυγή την ώρα ίσα—ίσα που σουρουπώνει.

— Γλυέ μου εσύ... Με λαχτάρισεσ λοιπόν τόσο... Πολύ με λαχτάρησε. Τά βλέπω να το φωνάζουν τα μάτια σου. Η καρδιά σου πόσο είναι φλύαρη σήμερα. Με λατρέβεις δέν είναι έτσι;

Κι' ό καύμένος ό γέρος, ό φτωχός πατέρας τραβιέται ίσαμε την πόρτα, να κούψη ένα δάκρυ.

(Ακολουθεί)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

Κεφάλαιον και άποθεματικά Δραχ. 317,400,000

96 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Πλείονα πάσης άλλης Τραπέζης

9 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

Πυκνότετον δίκτυον άνταποκριτών

Καταθέσεις εις Δραχμάς και συνάλλαγμα επί του Έξωτερικου
Σύνολον τη 31 Δεκεμβρίου 1928 Δραχ. 2,500,000,000

Πάσης φύσεως Τραπεζιτική εργασία υπό τους μάλλον συμφέροντας όρους